

АВРААМЪ

ОТГОВАРЬ НА СЫНА СИ ИСААКА.

Ахъ сыне ! тозъ подлогъ ти казахъ, Господь повелѣлъ,
Душевижъ тѣ моа болѣзнь той самъ си прїалъ.

ИСААКЪ

ПЫТА ОТЦА СИ АВРААМА.

Ахъ ! отъ тѣзи работа н майча да ли нма вѣсть?
И ако бы знала, скрываше ли въ сердце то си мен?

ИСААКЪ

ВЪ СЕБЕ СИ СѢ РАЗГОВАРЬ.

Чадъ ! майка ти туй знааше н плачаше,
Защото Богъ изволазъ й та си изволабаше.

АВРААМЪ

ОТГОВАРЬ НА ИСААКА.

Офъ ! сега разумѣхъ, че та знала н за туй си плачеше,
И какъ си ма заколатъ като агне, плачеше че знааше.
Сига разумѣвамъ, мила та ми майка че е знала,
Тебъ желлата, менъ курбана, та познавала.

ИСААКЪ

СЛѢДЪ ТЪЙ ОТГОВАРЬ НА ОТЦА СИ.

О Оuche